

...Last for Two" provided the kind of evening that critics living from sunset to sunset. And so, the second "Last Great Hollywood Party", not only surpassed the first, but marked a return to the fun extravaganza

Jack Oakie (who introduced the song, "Cocktails for Two" in the 1934 movie Murder at the Vanities) with Isidore Becker, Chairman of the Board and Howard Feldman, President of Scherley Industries. Left: George Raff and Mae West

Henry Berger and Anne Robbins.

James Meares and Edith Head who declined the honors for Murder at the Vanities.

(standing) Joy and Phyllis and (seated) Jean and Cornel Wald with their pals.

Peggy Golan and Mae Kries.

(standing) Joy and Phyllis and (seated) Jean and Cornel Wald with their pals.

נוצצת בין הכוכבים

טיס מק קריס. הכתבה המצולמת, שבה מופיעות גם תמונותיהם

של פיטר פולק (למטה משמאל), וג'ורג' ראפט, סיקרה אירוע שבו הוצגו מחדש סרטים משנות השלושים. תמונת השער ה' אחורי של פנינה גולן צולמה בידי הצלם סמי כן-יגד

יורק, כדי לתפוס מטוס ללאס-ואגאס, עצרו אותי והכניסו אותי לחדר. שיגי עו אותי. עשו לי חיפוש בכל החפץ צים וראו שם את התמונות שלי בתור דוגמנית. תיכף הם חשבו שבאתי לאמר ריקה לעבוד כדוגמנית. מה שהציל אותי שהיה לי איתי החוזה עם חברת התקליטים מלונדון, שאני צריי כה להקליט איתם תקליט. בכלל לא חשבתי תי להישאר באמריקה. נסעתי לביקור של כמה ימים. כמו שיצאתי מהארץ ללונדון לכמה שבועות.

ככה הגעתי ללאס-ואגאס. הכרתי את הבנאדם ששלח לי את הכרטיס. הוא היה נחמד וחתיך, אבל טיפשו. למה הוא היה טיפשו? בדיוק אז, אחד המתופפים שלו באחת התימונות בבתי-המלון היה חולה, והוא היה צריך למלא את מקומו. אז אם אתה יודע שאתה הולך לעבוד אתה לא זומין בחורה לבוא אליך ללאס-ואגאס, שתשב בבית כל היום ותתכה לך.

אז אני לקחתי את הקאדילאק שלו והתייחלתי לטיל ללאס-ואגאס. איבדתי את הדרך ושני בחורים צעירים התחילו איתי. מפה לשם הזמינו אותי לבוא איתם ל' קונצרט בערב. הלכתי איתם. למחרת הם שאלו אותי אם אני רוצה לעשות סרט פירסומת לטלוויזיה המקומית. אמרתי להם: "בטח! אתם משלמים?"

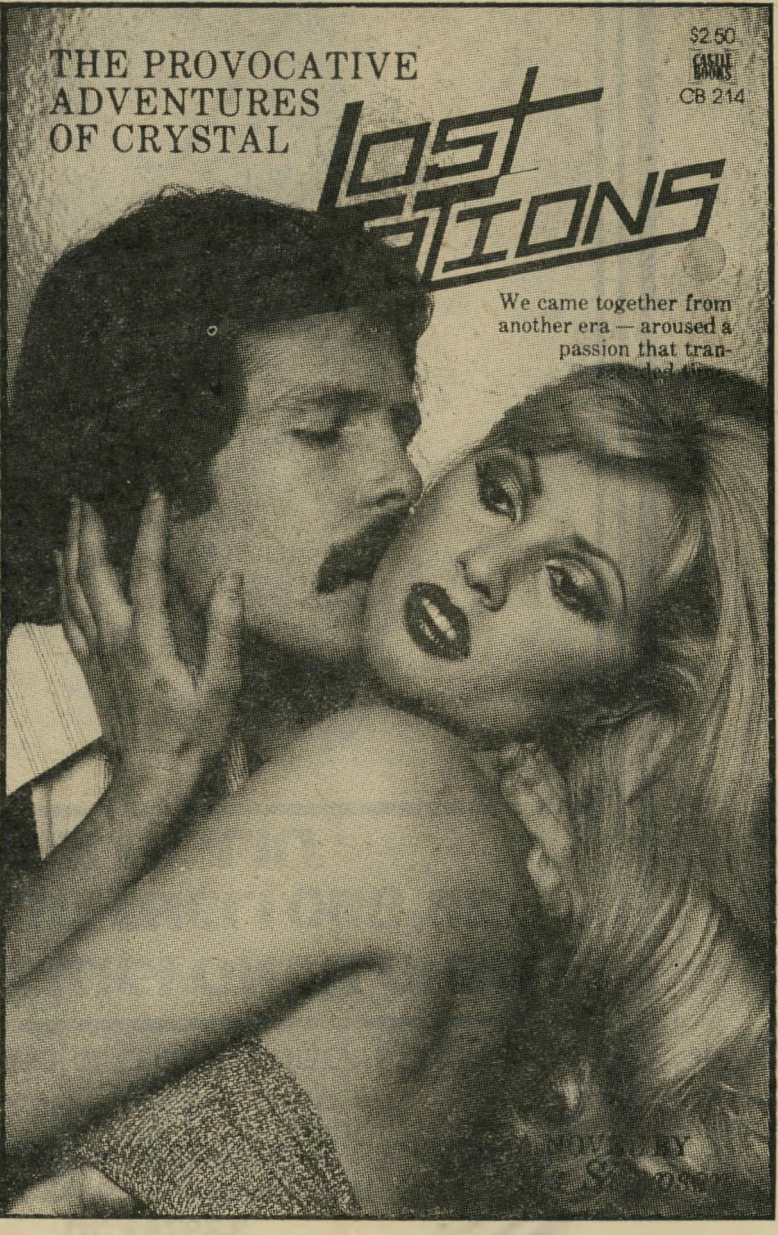
הם אמרו "כן" ועשיתי את הסרט. הם אירגנו לי גם ראיון בטלוויזיה של לאס-ואגאס וראיון גם ברדיו. התחלתי להיות עסוקה ולהסתובב, ובובי, זה שהזמין אותי, להמר לא הימרת שם. אני לא מהמרת מטבעי. אני לא אוהבת להפסיד, אבל התחלתי ללכת למסיבות. שם הכרתי בחור רח אחת אוסטרלית, שהשתגעה עלי לגמ' רי. היא אומנם לסבית, ואני לא מעוניינת בזה. אבל היא הייתה משוגעת עלי. היא רצתה להיות המנג'ר שלי, אבל אני הח' לטתי שאין לי מה לעשות שם יותר ושאני נוסעת ללוס-אנג'לס.

הגעתי ללוס-אנג'לס עם רשימה של המלצות שהבאתי איתי מלונדון אל ה' אנשים, שהם שם טיפ-טופ. ולי אין בעיות. אני מצלצלת ואומרת, "אני חברה של זה ושל זה בלונדון", ותיכף מוזינים אותי. הדברים קרו לי שם במהירות עצומה. חברה הכירה לי יריד שלה שגרתי אצלו כמה ימים. אצלי, כשאני יודעת שאני לא מעוניינת ביחסים אינטימיים עם מישהו, אני אומרת לו את זה מראש: "תשמע, אני מוכנה לגור איתך, אבל לא מעוניינת נת ביחסים אינטימיים." מראש אני אומרת את זה כדי שלא יהיו אחר-כך איי' הבנות. אז אם הוא אומר "כן", טוב, ואם הוא אומר "לא", או "שלום, אני הולכת." עד שמצאתי מקום לגור בבורלי-הילס, החברה שלי סידרה לי התגורר אצל חבר'ים שלה. אבל מה היה קורה? הבחורים האלה היו מתביישים להביא את החברות שלהם הביתה. למה? אני שם. וחסר רק שהחברות שלהם יראו אותי שם. לכן תספיר להן שהם סתם עושים לי טובה והיחסים בינינו הם אפלטוניים בלבד. אני (המשך בעמוד 74)

מעוניינת להצטלם בעירום. היו לי הצעות להצטלם בשביל הפנסהאוז ובשביל ה' פלייבוי וגם להשתתף בסרטים בעירום. אבל דחיתי את הכל. היה לי קשה לקבל ויזה לאמריקה. גם בלונדון זה נור' רא קשה. אבל היכרתי דיפלומט בשג' רייות האמריקאית שם. שסידר לי ויזה שאני יכולה להיכנס לשם מתי שאני רוצה. איך שירדתי בשדה-התעופה של ניו

ראה זה דבר שבא לך מבלי שאתה יכול להשתלט על זה. אבל אני עוד אכתוב פעם את הספר הזה.

הכל קרה נורא מהר. קרו לי מיליון דברים בלונדון. הייתי למשל במסיבת סיום עונת מישחקי הפולו, שערך הנסיך צ'רלס בנג' המלוכה. וקיבלתי גם המון הזמנות לסרטים. לא עשיתי אותם, כי אני באופן עקרוני נגד עירום. לא הייתי

פנינה גולן כפי שצולמה לשער ספר-כיס אמריקאי הנקרא בשם הפיתוי האבוד. כיום טוענת פנינה שאין לה עוד עניין בצילומי דוגמנות, וכי היא שקועה כולה בעולם-העסקים.

דברים קרו שם והיה נורא מצחיק. היה לו מטוס סילון פרטי משגע. אבל הוא כזה חמור. הוא בא, ומה הוא אומר לי: "יא, את נורא נחמדה. זה וזה... אולי נעשה ילד ביחד?!" התפקעתי מצחוק. צ'רלס קלור היה צריך לנסוע לבית של הרוטשילדים, ואני נשארתי בפאריס. ביום ראשון כשהוא חזר, הוא צילצל אלי לחדר והזמין אותי אליו לחדר. באתי אליו והוא התחיל לצרות עלי. לא ידעתי על מה הוא מדבר. "מה זה פה כתוב בעיתון?" הוא צרח. בקושי הכנתי מה שהוא מדבר. ואז הוא מראה לי עיתון אנגלי עם תמונה שלי. הכנתי מה קרה. האדם היחידי שסיפרתי לו שאני נוסעת עם צ'רלס קלור לפאריס היתה הבחורה הזאת. אנאבל היא צילצלה לחבר'ה העי' תונאי שלי מהדילי אקספרס וחשבה ש' זה יעזור לי כנראה לפירסומת כדוגמנית. ואז הם שמו את התמונה שלי במדור ה' רכילות של הסאנדיי אקספרס תחת ה' כותרת "העיניים של צ'ארלס קלור". אז ההוא תפס שיגעון.

לדעתי זה לא היה כל-כך נורא. אבל הוא טיפוס רע. אז לא ידעתי איך לדבר איתו. אם הייתי אז כמו שאני היום היי' תי נותנת לו באבי אביו. התחלתי לבכות. ידעתי שלא עשיתי שום דבר. אבל הוא נורא התרגו ואמר: "קחי כרטיס ללונדון. תסטי ללונדון ואחרי-כך תחזרי לצרפת. אני רוצה שתהיי מחוץ ללונדון."

כל החלומות מתגשמים

זרתי ללונדון. מצד אחד הייתי נורא עצובה על הוויקי-אנד הזה. מצד שני הייתי נורא שמחה. אחרי שדיברתי עם אנשים הם אמרו לי: "זה הדבר הכי טוב שחבר לך." אבל הרגשתי נורא לא נוח. כי החדר הכי טוב שלו, אריק מילר, בטח חושב עכשיו שאני טיפוס איום. התקשרתי לאריק מילר וביקשתי ממנו שיאמר בשמי לצ'רלס קלור שהפירסום הזה לא היה בכלל באשמתי.

באותו זמן ניסיתי לקבל את רשיון העבודה שלי בלונדון כדי שאוכל לעבוד כדוגמנית. חשבתי שאריק מילר, עם תואר סר, יוכל לעזור לי בזה. אבל אז הסתבר לי שככל שאדם יותר מפורסם ככה הוא מסוגל פחות לעזור. אבל למולי קיבלתי אז חוזה עם חברת תקליטים ש' רצתה להפיק תקליט שלי בלונדון. והי' חברה השיגה לי את רשיון-העבודה. הי' תקליט בסוף לא יוצר. כי בדיוק אז מנחם גולן צילצל לי מהארץ לבוא ולעשות סרט עם ג'ק פאלאנס ולי ואן-קליי. כשתורתי עוד חיפשו בשבילי את השיר המתאים. באותה תקופה עבדתי על ספר שהתחלתי לכתוב, והייתי מוכרחה להפסיק לכתוב אותו. החיים שלי היו כל-כך משוגעים וקרו לי המון דברים בבת אחת שלא יכול-תי לתכנן שום דבר.

באותה תקופה הכרתי גם את ויקטור לאונס, בעל הפלייבוי בלונדון, שהוא הי' שותף האנגלי של יו הפפר. הוא, יש לו שם שהוא מתנהג נורא אל בחורות. אבל אלי הוא התנהג יפה. הוא הזמין אותי לבוא לטירה שלו. בשבילי זה היה כמו חלום. כל החיים שלי חלמתי שאני, בת לאמא עיראקית ואב ממוצא גרמני מפתח' תיקוה, אוכל להיות בטירות כמשירותים פותחים בפני את הדלתות. תמיד אהבתי נימוסים וזה מה שהיה חסר לי תמיד בבחורים הישראליים. ופיתאום כל החלור' מות שלי מתגשמים.

התחלתי להכיר המון אנשים חשור' בים. הכרתי את פיטר סלרס ואת ברט לאנקסטר והתיידדתי אדם עם רומן פולנסקי. הוא בנאדם מאד נחמד. תמיד הוא היה מצלצל אלי כשהוא היה בא ל' לונדון. אני זוכרת שהוא היה אומר לי: "פנינה, אל תוותרי ואל תכנעי לעולם. מעשרה דברים שתנסי לעשות. דבר אחד יצליח לבסוף." והוא צדק.

ככה חייתי בלונדון כשנתיים. בשנה הראשונה עשיתי כמה סרטי פירסומת. עשיתי פירסומת לבירה, לבוטנים, או לי' חברת רהיטים. אלה סרטים שצולמו בגר' מניה או באירלנד, שם יכולתי לעבוד בלי רישון-עבודה. אחרי שקיבלתי את רשיון העבודה, בדיוק באמצע כתיבת הספר שלי, קיבלתי הזמנה לבוא לאמריקה, בחור מ' לאס ואגאס שלח לי כרטיס.

חבל היה לי להפסיק לכתוב את הספר. היה לי דווקא סיפור משגע, וקיבלתי עי' דוד מסופר אנגלי נורא מפורסם שאמר לי: "פנינה, תכתבי". בארץ כתבתי ש' רה. ושם באנגליה גם כתבתי תסריט. השי'

הפיתוי האבוד